

8

LETNIK XXXVI.
1989 - 1990

MLADINSKA REVIJA
LETNIK XXXVI. 1989 - 90
APRIL 1990
ŠTEVILKA 8

PRILOGA
Rezija — besedilo in slike: Milan Pahor.

NASLOVNA STRAN
Luka Komavli, 5. r. (1988-89) OŠ "O. Župančič" — GORICA.

VSEBINA

Danilo Gorinšek: Mati	209
Vojan T. Arhar: Lahek kot peresce	209
Smiljan Rozman: Gams Kratkobradec	210
Lojze Abram: Milko Bambič, 85-letnik	214
Meta Rainer: Na Ples	215
Vlado Firm: Zelena nagajivka	216
Meta Rainer: Muca Luca	218
Stana Vinšek: Poljska miš	219
Kotiček za najmlajše:	
Vera Poljšak: Filipa frizerka	220
Labirint, Kaj pravijo čukci	221
Kaj se bo prikazalo?	222
Rebus, Metka	223
Smiljan Samec: Vojska	223
L. A.: Od tu in tam	224
Jože Trobec: Čenča	225
V svetu narave:	
Marinka Pertot: Mikroorganizmi v živilski industriji	226
Odkod si, pesem, ti doma:	
Prir.: Kristina Kovačič: Sein kyu kya nyaung, Princesina pesem	228
Novosti na knjižni polici:	
Marij Čuk: Priupne zgodbe	230
Zaboj denarja	230
Neža maurer: Dobro jutro	231
Šolarji pišejo	232
Urednikova beležnica	238
Za bistre glave:	
Branko Lakovič: Uganke in zanke	239
Za spretne roke:	
Vzgojiteljska šola: Kresna noč	3. stran platnic

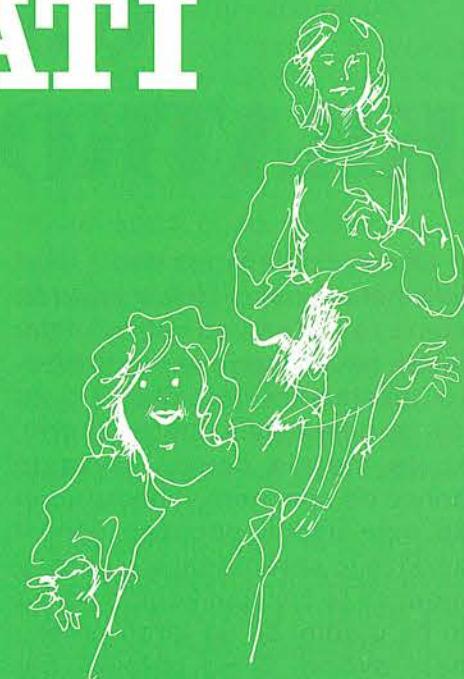
Ilustracije za 8. številko so naredili: Vesna Benedetič, (str. 209, 229, 231); Paola Bertolini Grudina (str. 210, 211, 213); Barbara Boneta (str. 218); Liana Drašček (str. 219); Leon Koporc (str. 209); Borut Pečar (str. 215, 217); Magda Tavčar (str. 220, 221, 222, 223); Jože Trobec (str. 225).

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Leon Koporc

MATI

**OTROKU SVOJEMU VSAK HIP
 VELJA VSAK MATERIN UTRIP,
 SRED ŽALOSTI, VESELJA
 LE TO JE NJENA ŽELJA:
 KJERKOLI SE OTROK MUDI,
 NAJ VE, DA MATI MU ŽELI,
 NAJ SE MU ZALESKEČE,
 KAR SVET PREMORE SREČE!
 IN MATERINA ŽELJA TA
 OTROKA NAJDE SRED SVETA —**

**TOPLOTA GA OBJAME:
 ZDAJ MATI MISLI NAME.**

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Vesna Benedetič

LAHEK KOT PERESCE

**Mišikuža, droben psiček,
 komaj večji je kot ptiček;
 čivka le in nič ne laja,
 nič ne grize, ne razsaja,
 v luno gleda, tiho cvili,
 da še miškam se zasmili.
 Suh živi ob mlečni kaši,
 dremlje v benečanski čaši.**

**Pride dedek, glasno kihne,
 Mišikuža — odpihne!**

GAMS KRATKOBRADEC

Desno od Velikega sedla, kjer je kipela v nebo strma severna stena razjedena od vetrov in polletnih neviht, se je skrivalo jezero, jezerce kot ribje oko. V njem se je ogledovala stena zjutraj, ko je metala čezenj sivkasto senco ob sončnem vzhodu, ko jo še niso uspeli pobožati sončni žarki in jo spremeniti v srebro. V njem se je čez dan kopalo sonce in na gladini so se igrali oblaki, bele ovčice, ki so potovali čezenj. Proti večeru ga je sonce pozlatilo, z velikim čopičem pozlatilo in potem, ko se je sonce poslavljal od dneva, mu je zamešalo med zlato nekaj rdeče barve in tudi stena nad jezercem se je prevlekla z rdečo barvo in tudi nebo nad steno in tudi oblaki, če so potovali slučajno mimo.

V meglenih dneh se je jezero potuhnilo vase in pozimi se je skrilo pod snegom ukleščeno v led.

Imenovali so ga Zlato jezero, čeprav ni bilo zlato. Nekateri so namreč trdili, da leži na njegovem dnu zlat kraljičin prstan, toda dokazati ni mogel tega ni-

hče. In tudi prav malo jih je vedelo za to Zlato jezero. Nekaj alpinistov, nekaj lovcev in gozdarjev. Le redki so prihajali na njeno obalo.

Ob jezeru v smeri Velikega sedla so rasli mecesni in viharški in porekde smreke. Pod steno se je vlekla vse do jezera preproga sočne trave. Pristop k jezeru pa je branila severna stena. Zato so bili obiskovalci prav redki.

To je bilo kraljestvo gamsa Krivoroga in njegove črede.

Dan za dnem se je čreda pasla okoli jezera v tišini in zavetju

gora. Gams Krivorog je stal na skali pod steno. Dan za dnem, le pozimi se je spustila globlje v dolino zaradi visokega snega v gori, zaradi hrane, ki jo je v gori primanjkovalo.

Krivorog je bil izkušen gams, vodnik. Dolga leta je vodil in čeval čredo. Pod njegovim vodstvom se nikomur iz črede ni zgodilo nič žalega. Res je neko zimo odnesel kozo in mladiča, vendar to ni bila Krivorogova krivda.

Največji sovražnik črede je bil volk Požeruh. Bil je pretkan samotar, rekli bi lahko, z vsemi žalbami namazan. Ta volk se je nič kolikokrat motovilok okoli Krivorogove črede, jo zalezoval in čakal priložnost, da bi prišel do plena. Ko je tako opazoval volk iz svojega skrivališča čredo, si je želet le to, da bi nekega dne gams Krivorog zapustil čredo in prepustil vodstvo kakšnemu mlajšemu manj izkušenemu gamsu. Kajti volk se je gamsa Krivoroga bal, ker je nekajkrat okusil trdoto njegovih rogov. Mladi kozlički pa so tako veselo skakljali okoli jezera le dober lučaj od njega in kljub temu nedosegljivi. Gams Krivorog ga je kaj hitro opazil, zaživil, čredi v opozorilo in že jo je vsa čreda ubrala med skalovje, kamor volk Požeruh ni mogel priti, saj je bil star in tudi len.

Starost pa se je privlekla tudi za Krivorogom. Z vsakim dnem ga je bolj pritiskala k tlom. Nje-

gov korak ni bil več prožen kot nekoč, njegov vid ne več tako oster kot nekoč, njegov vonj ne več tako občutljiv kot nekoč.

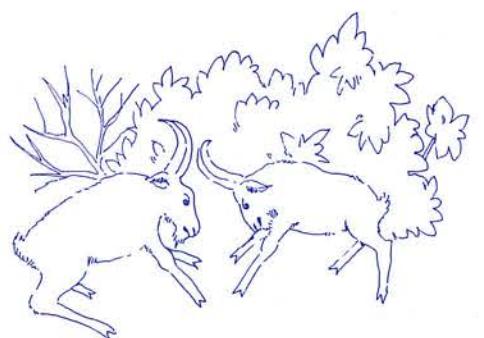
In ker je bil gams Krivorog tudi moder, je nekega dne zbral okoli sebe čredo in dejal:

»Preljuba družina, starost se mi je obesila na vrat in čutim, da mi je smrt blizu. Posloviti se bom moral od vas. Zato izberite novega vodnika, ki vas bo vodil odslej.«

Čreda je vztrpelata ob misli, da je to res in da je ločitev tu.

»Pa res mora biti tako, pa res mora biti tako?« so se spraševali kozli in koze.

»Še kako je res, « je spet potrdil gams Krivorog. In nadaljeval: »Izberite si novega vodnika. Biti mora pogumen, pameten in pošten. Volk Požeruh je sila neprijeten nasprotnik, požrešen je in pretkan. Od bodočega vodnika bo odvisno, če bo čreda varna pred njim. Zato si zapomnite, pogumen, pameten in pošten. Pa tudi skromen. Pozdravljeni!«

Gams Krivorog se je še zadnjič priklonil svoji čredi in krenil v strmo severno steno. Visoko zgoraj je še pogledal na jezerce, na macesne, na zeleno preprogo pašnikov, potem se je izgubil čredi izpred oči. Zavlekel se je v skrivno jamo in spokojno umrl.

Vse to je vedel tudi volk Požeruh.

Koze so se zbrale pod skalo in ugibale, kdo naj bi bil novi vodnik. Oglasila se je koza Rjavka:

»Najbolje, da gamsi tekmujejo. Tisti, ki bo najmočnejši, najpogumnejši, ki bo imel najboljši vid, najobčutljivejši voh, ki bo najhitreje rešil uganko, tisti naj bo vodnik.«

»Tako naj bo,« so enoglasno sklenile koze.

Potem so bile tekme. Kozli so se borili med sabo in skušali drug drugega ugnati v kozji rog. Ob jezeru pod strmo severno steno je odmevalo od udarcev, ko so se zaletavali drug v drugega z močnimi rogovimi.

Končno je zmagal močan mlad kozel, Kratkobradec imenovan. Najmočnejši gams je bil v čredi. Tudi slišal je najbolje, tudi videl najbolje, tudi v vohu mu ni bil nihče kos. Pa še bister je bil povrhu.

Vse uganke je rešil pravilno in hitro.

Vsa čreda je bila vesela, da je zmagal gams Kratkobradec. Res je bil stari gams Krivonog lep gams, toda s Kratkobradcem

se ni mogel primerjati. Kratkobradčeva dlaka, mehka in gladka, je prelivala barve, rogovi močni, debeli, lepo ukrivljeni v loku, oči kot jezerce pod strmo steno. In brada, kratka, lepo počesana. Takšnega vodnika pa še ne.

Čreda je gamsa Kratkobradca slovesno spremila do skale nad jezerom in ga oklicala za svojega vodnika.

Vse to je vedel in videl tudi volk Požeruh.

Tako je čreda zaživila srečno in mirno pod budno stražo gamsa Kratkobradca. Trava je bila sočna, voda v jezercu, da boljše ne bi mogli najti, čez goro so potovali oblaki in sonce se je naslajalo sredi svojih žarkov in mesec je v nočeh namakal v jezeru svoj obraz.

Čreda je bila zadovoljna in iz dneva v dan se je ponavljalo v pogovorih:

»Res smo lahko zadovoljni, da imamo takega vodnika. Tako pametnega, pogumnega, močnega in ponosnega.«

Pa še res je bilo.

Toda nekaj čreda ni vedela. Res je bil gams Kratkobradec lep, močan, pameten in spreten. Bil je pa še nekaj. Bil je domisljav, zaljubljen vase. Tega v čredi še slutili niso.

In to je vedel volk Požeruh.

Nekega dne ko se je čreda gamsov mirno pasla ob jezeru, se je volk Požeruh priplazil pod skalo, na kateri je kraljeval gams Kratkobradec, in ga poklical s

prav ponižnim glasom.

»Oh, preljubi in predobri in prelepi gams Kratkobradec, boljši vid, usmili se ponižnega siromaka volka Nesrečnika in sprejmi ga v svoje varstvo. Medved tam spodaj iz Črnega gozda me hoče raztrgati in požreti.«

Kratkobradec je skočil s skale in nameril na volka robove. Vedel je, da Požeruh nesramno laže.

»Le izgini mi izpred oči, volk Požeruh, dokler ti je še koža cela. Le od kod si vzel tistega Nesrečnika.«

Volk se je umaknil za korak, se potuhnil in s ponižnim glasom zatarnal:

»Oh, prelepi gams Kratkobradec, nikar tako. Morda me res noče medved požreti, to sem navrgel samo zato, da bi s tabo poklepatal. Je pa res, da sem osamljen in star in zelo rad bi se spoprijateljil s tabo tako mladim, pametnim in pogumnim. Žal mi je, da se s Krivonogom nisem razumel. Nekako nisva sodila skupaj. Tako različna značaja sva imela. Pri tebi pa je

drugače. Vem, da bi se ujemala, vem!«

Vendar se gams Kratkobradec ni dal.

»Počasi, volk Požeruh. Dobro veš, zakaj se nista s Kivonogom razumela. Tudi to veš, kako si zalezoval mlade kozliče, kako si jih hotel raztrgati. Le izgini mi izpred oči, dokler ti je še koža cela.« Pri sebi pa si je mislil: »Kako je samo zvit, ta volk Požeruh.«

Požeruh je zamahnil s sprednjo taco.

»Oh, tisto zalezovanje je bilo le šala, igra, bi lahko rek, nedolžna igrica. Kaj bi s tistem. Zdaj živim drugače. Hranim se s koreninicami, z jagodami in šipkom. Mesa še povoham ne, sploh ne.« Že ob sami misli na meso je imel v hipu polna usta sline. »Meso mi je odvratno. Pa tudi, kako bi si upal zalezovati in ugrabiti kozlička, ko pa si tukaj ti. Verjemi mi, ne bi rad umrl, čeprav sem že star. Ne bi žezel na svoji koži občutiti moči tvojih rogov.«

»Nič ti ne verjamem,« je rekel gams Kratkobradec in se pripravil za napad. »Le brž odtod, dokler sem dobre volje.« Pri sebi pa si je mislil: »Saj ne govori tako slabu ta volk Požeruh.«

Volk je uvidel, da to pot ne bo nič dosegel, lepo, priliznjeno se je priklonil in odcapljal v dolino.

Gams Kratkobradec je zrl za njim in si mislil: »Razcapanec in lažnivec, goroviti pa le zna.«

(Dalje)

Visok življenjski jubilej priznanega umetnika MILKO BAMBIČ 85-LETNIK

Mnogi med vami ste že slišali za Milko Bambiča. Morda ste kdaj obiskali kako njegovo razstavo slik, ilustracij, stripov ali raznih umetniških izdelkov, večkrat pa ste tudi na teh straneh občudovali kako njegovo ilustracijo.

Starejši bralci Galeba, ki so dandanes že očetje in mamice, pa se nedvomno spoščajo na prelepe ilustracije, ki jih je ustvarjal umetnik Milko Bambič v tej naši priljubljeni reviji, zlasti tistih v prelivajočih se barvah, ki so obsegale cele strani.

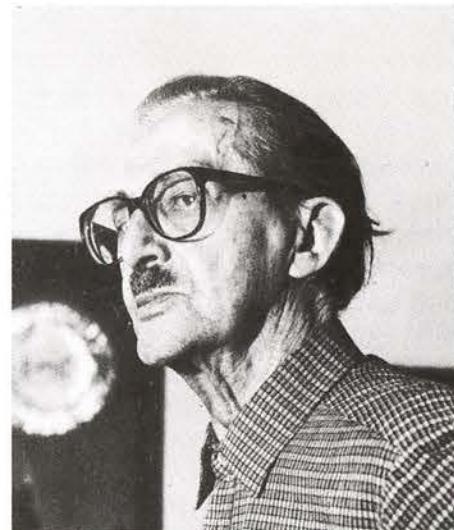
Res, svoj čas je Milko Bambič mnogo ilustriral za Galeb in ni bilo številke, v kateri ne bi bilo vsaj nekaj njegovih stvaritev, saj je bil v prvih letnikih Galeba med glavnimi ilustratorji in, lahko trdimo, sostanovitelj revije, kateri je kot oblikovalec in stalni sodelavec dal svoj pečat.

Milko Bambič je te dni, 26. aprila, slavil svoj visoki življenjski jubilej - 85 let na svojem domu pri Sv. Ivanu, kjer živi in še vedno neutrudno dela.

Kot sin veletrgovca Jakoba je bil že mladih nog določen, da bo nadaljeval očetovo delo, vendar mu je pero bolj teklo na robovih zvezkov, na keterih je risal, kot po stolpcih blagajniških knjig.

Po opravljeni osnovni šoli je obiskoval nemško realko v Trstu in istočasno tudi slikarsko šolo bratov Rendič, v kateri si je izoblikoval svoj slikarski talent. Maturiral je na realki v Idriji in absoluiral Trgovsko visoko šolo Revoltella v Trstu.

Že v tistih letih je Bambič sodeloval pri raznih revijah in publikacijah ter se posvetil ilustraciji. Obdobje njegovega umetniškega razmaha pa se je odvijalo v najhujših letih fašistične nadvlade, ki je Bambiča prisilila, da se je zatekel v Ljubljano, kjer je študiral arhitekturo. Začel je sodelovati s pisateljem Jožetom Pahorjem, kateremu je delal ilustracije za mladinski list »Novi rod«, mnogo njegovih del pa zasledimo v raznih revijah in časopisih, in se kmalu uveljavil, kot eden najbolj domiselnih in izvirnih ilustratorjev. Pot ga je potem za-

nesla v Zagreb, kjer se je vsestransko ukvarjal z izdelovanjem reklamnih lepakov.

Dolgo bi bilo naštevanje umetnikovih stvaritev v revijalnem tisku in knjigah. Povedati je treba, da je Bambič v dvajsetih letih sodeloval v skoraj vseh tedanjih slovenskih kulturnih, političnih in predvsem satiričnih revijah.

Tedaj si je plodna Bambičeva domišljija omisila tudi strip. Umetnik se je tako, kot avtor prve risane zgodbe z besedilom, uvrstil med predhodnike stripa širom po Evropi. Leta 1927 je Bambič v verzih napisal in narusal zabavno in privlačno zgodbo »Bu-ci-bu«, prvi slovenski strip namenjen otrokom, da ne bi v tistih hudih časih fašističnega zatiranja pozabili na materin jezik. Strip je bil pravzaprav satira na tedeni črni režim. »Bu-ci-buju« so potem sledili še: »Kralj Honolulu«, »Fizolčki« in drugi stripi. Plodovit pa je bil Bambič tudi pri ilustrirjanju raznih otroških in mladinskih povesti in zgodb.

Po vojni se je Milko Bambič vrnil v svoj rodni Trst in nadaljeval z umetniškim delom. Tega ni manjkalo, saj je bilo treba s pogorišča, ki ga je zapuščala vojna, graditi vse znova. Umetnika Bambiča srečamo zato vsepovod tam, kjer je bilo treba trdo poprijeti za delo. Kot dober poznavalec tiskarskih tehnik v barvah in kot priznan ilustrator je Bambič v prvih povojnih letih vsestransko pomagal za preporod slovenske tiskane besede, ki jo je prejšnja leta sistematično uničeval fašistični režim. Nasalte so tudi nove slikanice za otroke: »Čudoviti nos«, »Luc Nosun«, »Jop«, ki jih je objavljala Galeba, v katerem je uvedel nov

postopek večbarvnega iris tiska, ki je omogočal z enim samim vrtljajem tiskarskega stroja večbarvni učinek.

Milko Bambič pa ni samo slikar in ilustrator. V svojem dolgem življenju se je ukvarjal tudi z iznajdbami. Nekatere svoje novatorske izume z raznih področij je patentiral in dobil zato nagrade in priznanja.

Umetniku Milku Bambiču, starosti slovenskih slikarjev v zamejskem prostoru, plodnemu ilustratorju in ustvarjalcu prvega slovenskega stripa iskreno čestitamo ob 85. rojstnem dnevu z željo, da bi nas v Galebu še kdaj presenetil in razveselil s svojo neizčrpno ustvarjalnostjo.

Meta Rainer

Ilustr. Borut Pečar

Na Ples

Mravlja in čriček se srečata
sredi zelenega travnika.
»Dober dan, boter!
Kam pa, kam?«

— V krčmo na ples! —

»A res? Pa kar sam?

— Mar bi hotela ti z menoj?
»Bi!«

— No, pa vzamem te s seboj,
če mi poprej obdelaš vrt,
če ti tak pôsel ni pretrd? —

Mravlja skrbnò obdela vrt,
zdaj pa utrujena je na smrt...

— Brž preobleci se, madam!
Kaj nočeš z mano?
Grem pa sam! —

Zelena nagajivka

Travnik je bil posut z marjeticami, vmes se je bohotil regrad z rumenimi cvetovi, manjkalo ni tudi divjega maka, ki je nastavljal svoje široke cvetove vetrču, da so se priklanjali in se ponujali sončnim žarkom in rdeli. Po travi so skakljale drobne kobilice in ko so opazile na stebelcu veliko zeleno kobilico, so se kar poskrile. Zakaj, same niso vedele, morda le zato, ker je bila velika večja od njih in je mogla tudi dobro ugrizniti.

Opazil pa jo je tudi Janko, ki je lovil metulje na travniku in jih kot četrtošolec ponosno razkazoval svojemu predmetnemu učitelju za prirodopisje. Seveda je bil deležen pohvale. Prav previdno se je splazil do stebelca in hop, že je imel zeleno kobilico v roki. Iz žepa je brz vzel cigaretno škatlico in kobilico vtaknil vanjo. Slišati je bilo le še rahlo praskanje. Saj je ni imel namena obdržati, le učitelju jo je hotel pokazati in jo nato vnovič izpustiti. Drugo jutro je ponese s seboj v šolo. Saj ni imel daleč. Vsaj njemu se je tako dozdevalo. Le eno postajo vožnje z krajevnim vlakom.

Tako si je tisto jutro oprtal šolsko torbo, porinil škatlico v žep in že stekel po drevoredu na postajo. Ker pa je bil premalo pazljiv, je ni dobro zaprl. Kobilici je bilo potrebno le malo, da si je izvojevala prostost in se sprehajala po njegovem žepu. Tema je ni preveč motila.

Zadnji hip je Janko skočil v voz in že je zapiskala lokomotiva, izpuhnila debel oblak sivkastega dima in že so se zavrtela njena kolesa. V oddelku za potnike je sedela le debelušasta gospa. Na glavi je imela klobuk, okrašen z umetnim cvetjem. Janko je strmel vanjo. Klobuk mu ni prav nič ugajal, sicer pa tudi gospa ni bila videti kaj prida prijazna. Poskušala je zadremati. Hm, bržkone se daleč pelje, je sodil Janko. Bil je živahen in bister fantič. Rad je poklepotal in se pogovarjal. Ko se je vnovič zazrl v njen obraz, je sprevidel, da ne bo s pogovorom nič. Gospa je dremala. Kako le more spati ob tej uri, je razmišljal in je opazoval. Pa je segel z roko v žep, da se malce zamoti z zeleno kobilico. Komaj je vtaknil roko v žep, že je, hušk, smuknila iz žepa kobilica in skočila prav na gospejin klobuk.

Janko je kar osupnil in komaj zadržal glasen smeh. Kar pristajala je na ženin klobuk. Kobilica pa ni bila teh misli. Skočila je na gospejin nos. »Joj, kaj bo pa zdaj!« je potihoma zastokal Janko. Stegnil je roko, da bi morda le ujel nagajivo kobilico, pa se je ta že sama preseliла nazaj na klobuk.

Gospa si je popraskala nos in se široko zazrla v Janka. Kar srh ga je spreletel. Jojmene, prav tedaj se je odločila kobilica, da se preseli nazaj na njen nos. Skočila je. Gospa je skoro izbuljila, neznansko zaupila in zamahnila z roko. Janko je komaj pravočasno od-

maknil z glavo. Že pa so se odprla vrata in sprevodnik, ki je Janka poznal, je zaskrbljeno povprašal, zakaj tako kričanje. Iz gospejinih ust se je ulila

ploha jeznih besed in s prstom je kazala na Janka. Sprevodnik pa je prijazno zrl v Janka, se nasmehnil in se s kobilico na torbi odpravil na hodnik.

Muca Luca

Muca Luca je prišla,
rekla je, da brati zna.
Pa smo ji odprli knjigo, —
brala je za eno figo.
Pa smo ji kar figo dali
in od hiše jo poslali.

Drugi dan je spet prišla,
rekla je, da prati zna.
Pa tako je hlače prala,
da jih vse je razcefrala.
Pa smo ji kar hlače dali
in od hiše jo nagnali.

Tretji dan je spet prišla,
rekla je, da presti zna.
Spredla je tri mišje rête,
z njimi šla je na potepe.
To smo se razveselili,
da smo Luce se znebili!

A je spet nazaj prišla!
Rekla je, da peti zna;
zamijavkala je milo —
v srcu se nam je zganilo
in ostala je pri hiši
in pregnala je vse miši!

K naši beli muci Luci
hodi črn maček Buc;
pa se jima je rodilo
sedem črnobelih muc!

POLJSKA MIŠ

MIŠKA, MALA MIŠKA,
KJE JE TVOJA HIŠKA,
KAM GREŠ TI DOMOV?
»HIŠKA MI JE POLJE,
TAM MI JE NAJBOLJE,
TAM IMAM SVOJ ROV.«

KJE PA SE SPREHAJAŠ?
KJE ZVEČER ZARAJAŠ?
KJE OBED IMAŠ?
»ŠVIGAM V ZLATEM GOZDU,
ZRNJA V ŽITNEM GROZDU
MI PONUDI KLAS.«

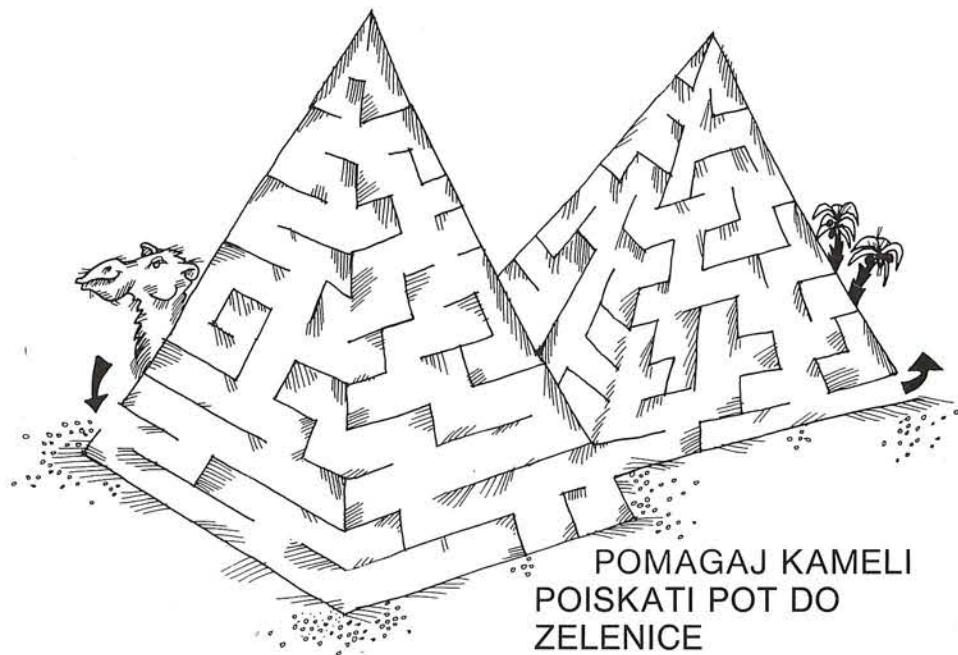
KAJ SE UMIVAŠ SAMA?
MENE UMIVA MAMA —
SAM SE ŠE NE ZNAM.
»ČISTE KAPLJE ROSE
MI NOŽICE BOSE
UMIVAO VSAK DAN.«

MIŠKA MEHKODLAKA,
KAJ ZVEČER TE ČAKA,
KO SPODVIEŠ REP?
»SPANČKAM V TOPLI LUKNJI,
ALI V RJAVI SUKNJI
MALO GREM V POTEП!

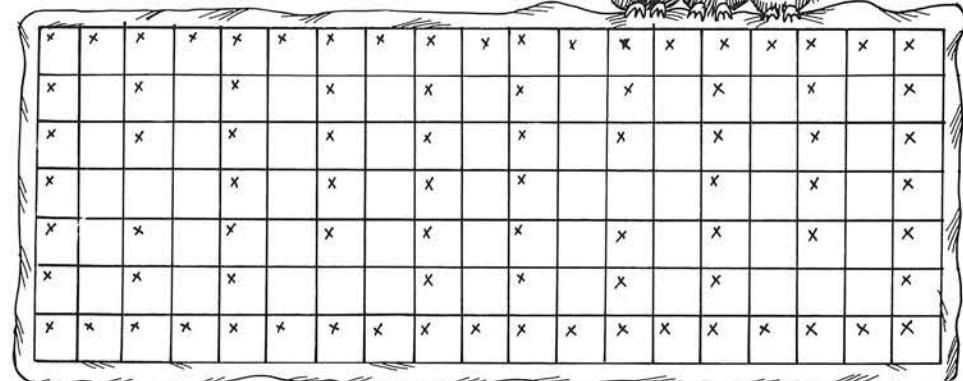

LABIRINT

KAJ PRAVIJO ČUKCI

POČRNI SAMO POLJA S KRIŽCI IN PREBERI

KAJ SE BO PRIKAZALO?

Z RAVNIMI ČRTAMI POVEŽI PIKE
OD A DO R IN PIKE OD 1 DO 21.

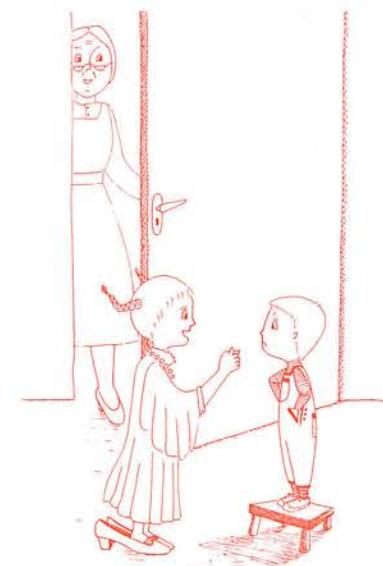
Smiljan Samec

METKA

VPIŠI V PRAZNA POLJA ZAČETNO ČRKO VSAKEGA PREDMETA IN PREBRAL BOŠ KAJ PRAVI METKA.

Ilust. Erika Košuta

VOJSKA

Sêstrica Maja
Mižku nagaja
in pomoli mu
figo pod nos.
Mižek seveda
jezno pogleda,
ker se zaveda,
da ji ni kos.
Babica stara
Majo pokara,
češ da jeziti
Mižka ne sme.

Mižek nikoli
si ne dovoli,
da neprijazen
bil bi do nje.
Torej še Maja,
naj ne nagaja,
rajši naj pridno
z njim se igra.
Mižek brž z Majo
gre ringarajo
in s tem se vojska
njuna konča.

OD TU IN TAM

Demokratične volitve v Sloveniji

Milan Kučan

LITVA V BOJU ZA NEODVISNOST

Litva, ena od sovjetskih socialističnih republik, je proglašila svojo neodvisnost, kar pa ni pogodu osrednji moskovski vladi.

Sovjetski predsednik Gorbačov je od Litvancev zahteval preklic proglašitve neodvisnosti s strani litvanskega parlamenta, kar pa vlada v Vilniusu noče sprejeti.

Sovjetske oblasti so zato uvedle gospodarsko blokado te republike, ki se je zato znašla v velikih težavah. Prevladuje upanje, da bosta vladi v Vilniusu in v Moskvi vendarle prišli do sporazumne odprave tega hudega spora.

V republiki Sloveniji so bile v aprili prve demokratične volitve po vojni, na katerih so se za predsedstvo in sedeže v parlamentu potegovali razne stranke in politične zveze. Za predsednika predsedstva je bil izvoljen predstavnik Zveze komunistov Slovenije — Stranke demokratične prenove Milan Kučan. Njegov tekmeč je bil Jože Pučnik, predstavnik združene opozicije Demos, ki združuje razne stranke, od socialdemokratov, do krščanskih demokratov, zelenih in predstavnikov Kmečke stranke. Demos je na volitvah dobila večino v slovenskem parlamentu in bo sedaj sestavljala novo slovensko vlado.

ENOTNA MARKA ZA OBE NEMČIJI

Zahodna in Vzhodna Nemčija z naglimi koraki pospešujeta združitev obeh držav v enotno Nemčijo. Prvi ukrep v tej smeri je poenotenje denarja. Prav te dni so v zahodnonemškem glavnem mestu, v Bonnu, sklenili, da bo v kratkem začela veljati zahodnonemška marka na ozemlju obeh Nmčij. Gre namreč za denarno združitev, predhodnico velike združitve obeh držav, ki se bo uresničila že v tem letu. Zahodnonemški denarni krogi pa niso preveč navdušeni nad tem sklepom bonskih politikov, ker bo poenotenje denarja negativno vplivalo na vrednost zahodnonemške marke.

2. REZIJA — V zgornjem delu doline se nahaja vas Solbica z nadmorsko višino 573 m. Stari del vasi se deli na tri predelje: Ves, Kikej in Les. Malo izven starega jedra so še Rastije in Ladina. Leta 1981 so v vasi zabeležili 290 prebivalcev. Potres leta 1976 ni Solbice tako hudo prizadel, zato je ohranila staro značilno podobo rezijanske vasi

4. REZIJA — Korito je zaselek ob vznožju Kanina na posebni morenski terasi. Zaselek je nekako stisnjena med hribe in leži na višini 640 m. Po potresu iz leta 1976 nima več stalnega prebivalstva, zaselek ozivi v poletnih mesecih, ko se izseljeni Rezijani vračajo na počitnice v rojstni kraj.

6. REZIJA — Z Ravance je lep pogled na Kanin (2573 m). Ravanca je postala sedež občine leta 1805, ko so bile ukinjene štiri občine: Bila, Njiva, Osojane, Solbica. V vasi so tako županstvo, ambulanta, lekarna in poštni urad. Prav tako sta tam sedeža orožnikov in finančnih stražarjev.

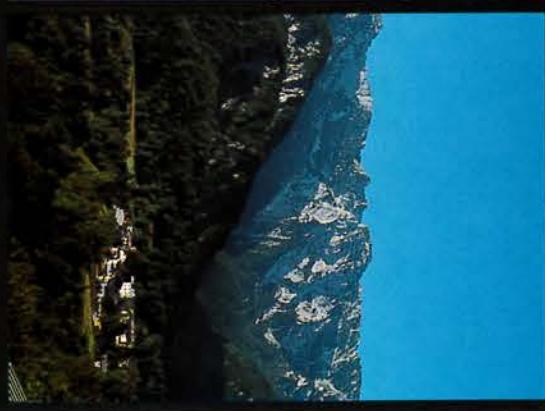
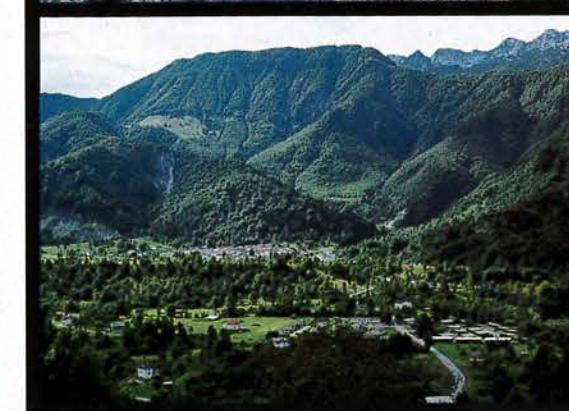
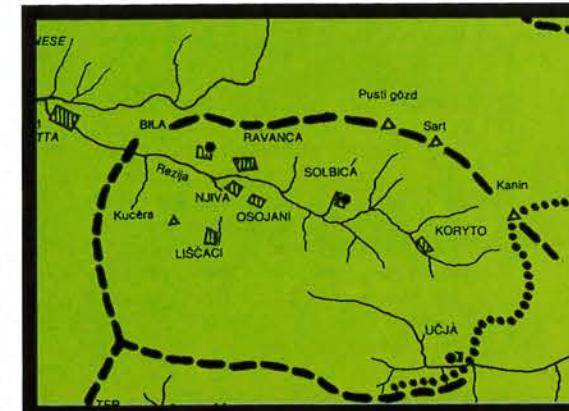
8. REZIJA — Vas Njiva leži ob vznožju gore Mužac. Cerkev je posvečena sv. Florjanu. Deli vasi se glasijo: Dolina, Kraj, Borg, Wart, Kot idr. Na vas gravitira še zaselka Liščaci in Gozd.

1. REZIJA — Občina Rezija ima površino 120 kv. m. Sestavlja jo naslednje vasi: Ravanca (sedež občine), Bila, Njiva, Osojane, Solbica, Učja. Poleg naštetih vasi so še nekateri zaselki: Korito, Liščaci, Zamljin, Gozd idr. Ob popisu leta 1981 je bilo 1549 prebivalcev. Po drugi svetovni vojni se je prebivalstvo krepko zmanjšalo, saj je leta 1951 bilo v Reziji še 3350 ljudi.

3. REZIJA — Nekaj deset let nazaj so v Reziji imeli precej govedi, ovc in koz. Vsaka hiša je imela živali, to je bila stara navada. Za njih so skrbele žene, saj so bili moški po svetu za zaslужkom, ker je bila domača zemlja preskopa.

5. REZIJA — Vas Ravanca se nahaja nekako v sredini doline na njeni levi strani. Potres je Ravanco močno prizadel, z obnovno pa se je popolnoma spremenila podoba kraja: skoraj nič ne spominja na tradicionalno arhitekturo.

7. REZIJA — Vas Osojane se nahaja v sredini doline na njeni desni strani. Potres je vas popolnoma porušil, z obnovno je bila na novo pozidana, a je popolnoma spremenila videz. Osojane so na nadmorski višini 490 m. Prvi zapis o vasi Osojane je iz leta 1240, pravijo pa, da je vas še starejša.

10. REZIJA — V predelu Warkota vasi Ravanca je bila leta 1980 predana svojemu namenu Rozajanska kulturna hiša — kulturni dom Rezijanov. Zgradba je dar Republike Slovenije. V domu se je zvrstilo nešteto kulturnih prireditvev. V njem je tudi sedež rezijanske folklorne skupine, ki je znana daleč naokrog.

12. REZIJA — Živinoreja je bila nekoč najvažnejša gospodarska panoga. Po dolini in na pobočjih gora je bila cela vrsta staj, kjer je bilo na razpolago nekaj deset metrov proste in ravne zemlje. Sedaj je v višini vse to opuščeno, ostajajo pa neme priče.

14. REZIJA — Dolina Rezija je najbolj vzhodni predel videmske pokrajine in obenem Republike Italije. Leži ob vzenožju gore Kanin. V dolžino se razteza dobro 21 km, v širino pa sega od 2 do 4 km. Ime Rezija se ne nanaša na ime vasi, temveč je to ime istoimenske doline in reke.

16. REZIJA — Od 21. avgusta do 2. septembra 1989 se je v Reziji odvijal 9. mladinski raziskovalni tabor Rezija 89, ki so ga priredili Odsek za zgodovino pri Narodni in študijski knjižnici, Slovenski raziskovalni inštitut, Društvo slovenskih naravoslovcov in tehnikov »Tone Penko«, Društvo mladih raziskovalcev. Udeležilo se ga je 42 mladih in 18 mentorjev in prirediteljev.

9. REZIJA — Zaselek Liščaci leži ob cesti, ki pelje iz doline Rezije čez 1080 m visoki prelaz Slimančace nad Karnico do vasi Učja. Hiše zaselka so postavljene ob ustju gorske grape in so razvrščene v dolžini dobrega kilometra. Sam zaselek je na nadmorski višini 533 m.

11. REZIJA — Večina starejših žensk je odeta v črnino. Tako jih vidi in spozna. Če gredo na delo iz hiše, pa nosijo na hrbtni značilen koš.

13. REZIJA — Nad Rezijo budno bdi Kanin z višine 2573 m. Čudovito se dviga iznad doline. Od povsod je prav dobro viden, saj ni zaman simbol Rezije. Iz doline je speljana čudovita in naporna gorska tura »Ta visoka rozajanska pot«, ki je markirana in zavarovana.

15. REZIJA — Po dolini teče reka Rezija. Domačini jo bolj poznajo z imenom Bila. To ime ji res pristoja, saj se prijetno peni, ko se hitro suče po dolini. Čez Rezijo ali Bilo je speljanih več mostov. Na sliki vidimo most pod zaselkom Korito.

Jože Trobec

ČENČA

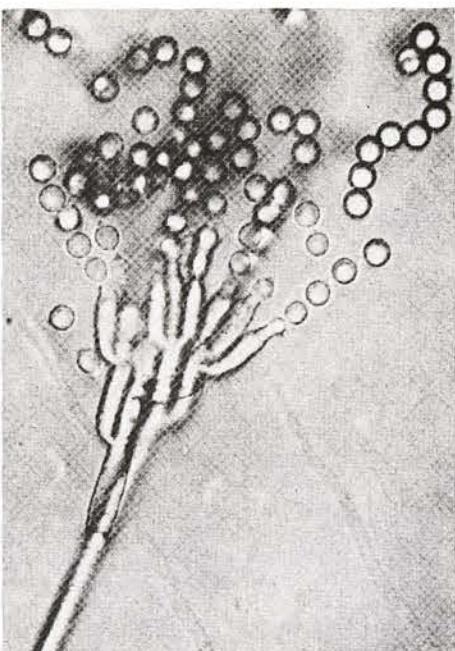
Nevidni človekovi sodelavci pri proizvodnji živil (2)

Mikroorganizmi v živilski industriji

V enem prejšnjih razmišljajih smo ugotovili, da je kmetov pridelek v veliki meri odvisen od ogromnega števila drobnih, nam nevidnih mikroorganizmov, ki živijo v zemlji in skrbijo, da je v njej vedno dovolj hranilnih snovi. Večino pridelkov pa moramo pred uporabo še predelati ali vsaj prekuhati, sicer bi bili neu-porabni. Vse vrste žita moramo zmleti, da lahko iz moke pečemo kruh; oljarice skrbno pripraviti za stiskanje; iz sladkorne pese izlužiti temni sok, da bomo po dolgih in zapletenih postopkih dobili kristale sladkorja. Predelati moramo tudi razne vrste sadja in povrnine, vse vrste mesa in rib pa tudi ogromne količine mleka.

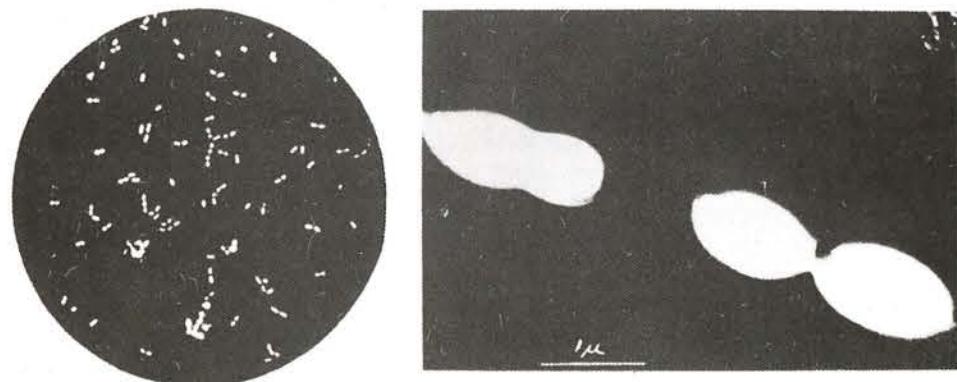
In spet nam v zapletenih tehnoloških postopkih pridelovanja kmetijskih pridelkov pristopi na pomoč cela kopica dragocenih, a nevidnih sodelavcev, mikroskopsko majhnih mikroorganizmov.

Poglejmo najprej v mlekarno! Ko so ločili predelavi namenjeno mleko od onega za takojšnjo uporabo, se začne neutrudno delo nepogrešljivih mlekarjevih sodelavcev, okrogličastih mlečnokislinskih bakterij. To so izredno majhni a strogo specializirani mikroorganizmi. Hranijo se z mlečnim sladkorjem, ki ga med prebavo spremenijo v mlečno kislino. Sveže, predelavi namenjeno mleko,

Penicillium Camemberti, plesen, ki daje nekaterim vrstam sira značilni okus, aroma in videz.
Povečava: 1500 krat.

predstavlja našim prijateljem pravo pojedino, v njem slastno hlastajo po sladkorju, se naglo razraščajo in razmnožujejo, s tem pa mleko rahlo okisajo in pripomorejo k nastajanju vseh kislih mlečnih izdelkov. Med temi še najbolje poznamo jogurt. Vendar ne smemo pozabiti, da je

Mlečolinski Koki — *Streptococcus Lactis*.
Povečava 1000 krat na prvem posnetku in 15.000 krat na drugem

delovanje mlečnokislinskih bakterij dragoceno tudi pri pridobivanju masla in raznovrstnih vrst sirov, tako mehkih kot staranih. Priprava slednjih je vse bolj zapletena. Pri zorenju sirov pa je soudeležena še celo množica drugih, povsem različnih vrst mikroorganizmov, ki pomagajo pri pravilnem oblikovanju sirovega testa in lukenj v njem, pa tudi tistih, ki prispevajo k izoblikovanju značilnega okusa in arome bodočih sirov. Med slednje prištevamo razne plesni iz rodu *Penicillium*. Njihove kolonije opazimo kot sivo-zelene proge v sirovi sredici ali kot snežno belo žametasto prevleko na njihovi površini.

Manj pomembno je sodelovanje mikroorganizmov pri predelovanju mesa. Saj mesne izdelke pripravljamo običajno le s kuho in aromatizacijo. Vendar tudi pri zorenju salam k polni aromi in vabljivi barvi nam pomagajo dragocene vrste mikroorganizmov.

Nagla kvarljivost poljščin, predvsem sadja in povrtnin, dela kmetu nič koliko preglavic. Vse to, kar ne

bo šlo v takojšnjo uporabo, mora shraniti in obvarovati pred plesnimi, bakterijami gnilobe in drugimi okvarami. Čeprav se nam zdi skoraj neverjetno, tudi pri tem opravilu mu pomaga armada žlahtnih mikroorganizmov. Pomislimo na spravljanje sezonske zelenjave! Nekatere vrste ohranjamo z okisanjem: kislo zelje, repa, vložene kumare itd. Človekova sodelavec je v tem primeru paličasta bakterija, ki prebavlja v listih in zelenih delih rastline prisotne sladke sokove v mlečno kislino. S tem daje zelenjavi poseben okus in aroma, hkrati pa preprečuje razvoj bakterij, ki bi povzročale gnitje in razkroj.

Bežen sprechod po svetu bakterij nam je pokazal, da niso mikroorganizmi le naši sovražniki, ki povzročajo bolezni človeka, živali in rastlin ter grijte različnih snovi, ampak so tudi človekovi vestni in nepogrešljivi sodelavci. Najpomembnejšo vlogo pa odigravajo pri kroženju snovi v zemlji. S tem omogočajo, da se ne-nehno vzdržuje in nadaljuje življene na našem planetu.

ODKOD SI, PESEM, TI DOMA

»V daljnih, daljnih časih je v tej deželi, ob veliki reki Iravadi, živeila mlada princesa. Bila je lepa kot sonce in plemenitega srca. Nekega dne je srečala princa in se vanj močno zaljubila... »Tako nam je pričeval starec, ki smo ga spoznali med našim potovanjem v oddaljeno Indokino. Nadaljevali smo pot in srečno prispeli v deželo Burmo ali

MYANMA

Te kraje je že leta 1275 obiskal in kasneje tudi opisal beneški trgovec Marco Polo. V tistih časih so bile strehe dvorcev in svetišč prekrite s samim čistim zlatom. Princese so se odevale v razkošna oblačila in si nadevale nakit iz dragocenih rubinov. Vsega tega razkošja nismo mogli občudovati, pa tudi princese nismo srečali nikjer. Zgodba o zaljubljeni princesi živi le v ljudski pesmi, ki jo pojejo burmanska dekleta. Ljubezenski spev spremljajo s nežnimi gibi rok in pritajenim zvončkanjem kraguljčkov.

SEIN KYU KYA NYAUNG

Sein kyu kya Nyaung kya Nyaung lä lä yaung lin — bá lo,
Hman shwe-pyu din - yay kā may-ku-kmyaw thon-chet si daw,
Yike - saw - hnyin day lay — lin lu paw naw.

Princesina pesem

Iz mojega srca se preliva čista svetloba
kot najbolj dragocen kamen z Vzhoda.
Lunin sij ob zori obledi,
a ljubezen v meni močno žari.
Oh, draga Deva, boginja ljubezni in srca,
ne daj, da bi moja ljubezen minila.

PRIKUPNE ZGODBE

To pa je nekaj! Za vsak dan in v vsakem času pravljica. Skratka, po-mladne, poletne, jesenske in zimske pravljice, razvršcene po koledarju, dan za dnem. Tako moram tudi povedati, da ne gre za običajne pravljice o čarovnicah in začaranih kraljičinah, ampak za znamenite Disneyeve junake in njihove dogodivščine, kakršnim lahko sledimo v znanih stripih, ki jih kupujete v časopisnih kioskih. Tokrat pa boste lahko v Mikijevi in Racmannovi družbi kar s knjigo, in to res čudovito barvano, posladkano in duhovito, kot da bi šlo za dober sladoled ali jagode s smetano. Pa še ta uganka: koliko je letnih časov? Ne, niste se zmotili. Prav toliko je tudi teh prelepih knjig, ki nosijo naslov ZGODE ZA VSAK DAN V LETU. Preživite čas, ki nas loči do l. 1991, z njimi.

Zgodba za 11. Julij

ZABOJ DENARJA

Bil je miren dan. Bulldogi so sedeli v svojem brlogu in brali tanko knjižico z naslovom: »Kako postaneš najboljši tat«. Napisal jo je njihov znanec Polde Zapornik.

»Gromska strela,« so rekli, ko so prebrali, kako je ukradel milijon zlatnikov. »Napadli bomo vlak,« je rekel prvi.

»In šli za deset let na obisk k temu lumpu Zaporniku,« se je namrdnil drugi. »Izmislimo si kaj manj nevarnega.«

»Že vem,« se je oglasil tretji. »Pojdimo v tovarno, kjer kujejo denar. Tam ga imamo cele kupe!«

»Kako pa boš prišel v kovnico denarja? Gotovo je dobro zastražena.«

Buldog je malo pomis�il, nato pa rekel: »Zaposlil se bom! Šel bom v službo

v kovnico denarja, si jo dobro ogledal in se domislil, kako bomo izmknili cel zaboj denarja.«

Naslednjega dne se je obril, si nataknil umetni nos in se odpravil iskat delo v kovnico. Bil je močan, zato so ga vzeli za skladiščnika. Ves dan je pridno nosil težke zaboje in si ogledoval, kako bi najlaže prišli v skladišče.

Ko se je vrnil z dela, je bil zelo zadovoljen. »Vse je pripravljeno,« je rekel. »V skladišču nas čaka zaboj novih bankovcev. Vrata sem pustil odklenjena, samo tja se moramo pretihotapiti in ga odnesti domov.«

Počakali so, da se je spustila noč, in se odpravili na roparski pohod. Brez težav so izmknili težak zaboj in ga odnesli v svoj brlog. Odpri so ga in si nabrali polne pesti šelestečih bankovcev. Toda njihova sreča ni dolgo trajala.

»Saj so prazni!« so presenečeno vzklknili. »Samo papir je. Nisi pogledal v zaboju, kaj je v njem?«

»Tega mi ni nihče naročil!«

Neža Maurer

Ilustr. Vesna Benedetič

Dobro jutro!

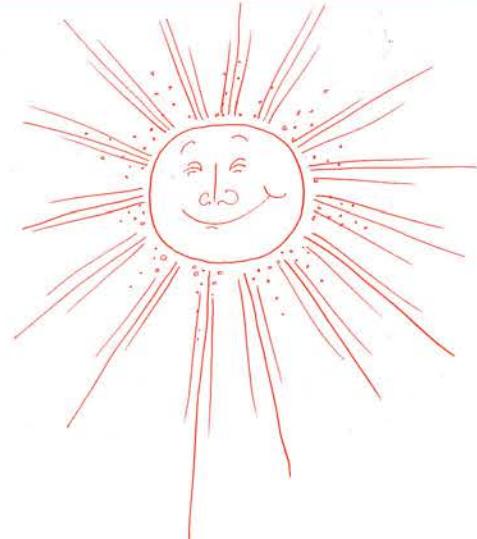
Jutro je odprlo oči in čivknilo:

»Dobro jutro!«

Tema se je stresla, kot da je zarjul lev.

Jutro je zamahnilo s perutnicami in bolj ko je mahalo, bolj je tema bežala. Nazadnje je ostala ena sama zvezda vrh neba. Jutro se je pognalo k njej, jo pozobalo in izginilo v sinjini.

Sonce, ta dober oče, se je zbalo za otroka. Napotilo se je na nebo in ga iskalo ves da po eni polovici Zemlje, ponoči pa še po drugi polovici. Ni ga našlo.

Jutro je utrujeno spalo v nevidnem gnezdu na obzorju.

Ko se je naspalo, je odprlo oči in čivknilo:

»Dobro jutro!«

Tema se je stresla, kot bi zarjul lev...

JUNAKI SMO TAKI

Smo učenci prvega in tretjega razreda osnovne šole »Albert Sirk« iz Križa.

V solo smo prinesli najrazličnejše neuporabne škatlice raznih zdravil, zobnih past, živil in podobno. Ker smo se pri družbenih vedah učili o tlorisu in zmanjšanem merilu, smo sestavili naš bližnji okoliš na peskovniku. Nato smo škatlice pobarva-

li, jih dopolnili in jih nalepili na podlago iz stiropora. S pisanimi škatlicami smo sestavili našo vas in jo razstavili v učilnici.

Poskusite še vi! V zmanjšanem merilu lahko prikažete gledališko sceno, dele pohištva, cestni promet, učilnico in podobno.

Andrej, Edoardo, Katja, Sabina, Maja, Vanessa, Ivo.

PREDSTAVLJAMO SE VAM

V našem razredu smo v petnajstih. Vsi smo zelo simpatični, posebno učitelji.

Spominjam se dogodka, ko je učitelj prišel v razred in rekel: »Oblecite se, gremo na sprehod!« Vsi smo se naglo oblekli, zapustili razred in šli na vrt. Ko smo bili vsi zunaj, je učitelj dejal: »Nekdo je na šoli nastavil bombol!« Vsi smo se zaskrbljeno pogledali in mislili samo na malice, ki so ostale v razredu. Kmalu smo pozabili na malice in sedli na zidek. Vse se je v redu zaključilo, ker bombe na šoli ni bilo.

Potem se je zgodilo na dan prvega aprila. Z učiteljico Eleonorou smo se domenili, da se bomo pošlali z drugimi učitelji.

Sklenili smo, da bomo zamenjali sladkor, ki ga uporabljajo učitelji za kavo, s soljo. Poiskali smo sluginjo in jo vprašali, če gre lahko kupit sol.

Zunaj je deževalo in sluginja je odgovorila: »Ne, ne bom se močila samo zaradi vaših šalov. Če bi nas učiteljica pustila, bi marsikdo stekel po sol, vendar ni bilo tako. Ker nismo imeli soli, smo potem sklenili da skrijemo sladkor.

Pri likovni vzgoji smo barvali izdelke s pomočjo stekla in valja. Steklo je stalo na katedru. Učiteljica je stala pri katedru z valjem v roki in poklicalca: »Irene, prinesi svinčnik!« Irene ni dobro slišala in je vprašala: »Kaj?« Učiteljica je spet zahtevala svinčnik, Irene pa je ponovila: »Kaj?« V jezi je učiteljica zakričala: »Irene, ali me poslušaš, ali si moraš postaviti amplifon?« In istočasno udarila z valjem po steklu, ki se je razletelo na tisoč koščkov. Učiteljica je tedaj še bolj jezna pobrala steklene drobce in jih vrgla v koš. Irene pa je v solzah šla domov brez risbe. Upajmo, da se take stvari ne bodo več dogodile.

V vseh štirih letih na šoli smo doživeli mnogo zabavnih uric in bilo je več veselih dogodkov, zato mislimo, da ne bo več tako lepo, ko bomo zapustili osnovno šolo.

Učenke in učenci
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

MOJ BRATEC TJAŽ

Pri nas doma imamo majhnega fantka. Moj bratec je in se imenuje Tjaž. Star je sedem mesecev. Ko ga vzamem v naročje, ga hitro odložim, je že težak.

Včasih se Tjaž zgodaj zjutraj zbudi. Najprej se smeje, vriska in civili, potem začne v posteljici brcati in godrnjati. Potem odvrže odejico kar na tla.

Ko se vračam iz šole, se je Tjaž že najdel. Hitro napišem nalogo, potem pa se z njim igram. Najprej se igrava z ropotuljicami, ko se Tjaž ropotuljic naveliča, vzamem svoj velik rdeč balon in mu ga dam v ročice. Tjaž ga komaj, komaj drži, ker ima še majhne prstke.

Ko ga zvečer polagamo v posteljico, začne jokati. Takrat ga mamica in očka tolazita. Očka ga vzame v naročje in mu pojde pesmico: »Zajček, al se ne bojiš, ko od doma tak hitiš, skočim sem, skočim tja in takoj sem spet doma.«

Moj bratec je vsak dan bolj smešen. Če se mu približam in ga pogledam, se mi začne smejati. Tudi če mu zaploskam, ali mu pokažem jeziček, se smeje.

V tem mesecu mu je zrasel prvi zobek. Ko dam prst v njegova usta, čutim, kako je zobek oster.

Želim, da bi Tjaž kmalu shodil, da bi med poletnimi počitnicami skupaj tekala po travnikih.

Ana Tina Petkovšek
2. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

Ne pozabite!

Med počitnicami
opišite svoja
doživetja
in spise pošljite
na uredništvo

Galeba

objavljeni bodo
v prvi številki
novega letnika

MAMICI

Mamica ti
poglej me v oči,
tebi se v ljubezni srček smeji.
Rožico vmes las
naj vtaknem ti jaz,
in k srčku zdaj tvojem
spet stisnem obraz.

Karin Gabrovec
5. r. COŠ SLIVNO

DRAGI MAMI

Draga mama,
ti zame si preljuba,
prijačna mama.
Voščim ti s poljubom
in darilom.
Tole mimozo
s cvetjem rumenim
ti podarim,
da bila bi vsela
v sreči vse dni živila.

Ivana Štobelj
5. r. COŠ SLIVNO

MOJE IZVENŠOLSKIE DEJAVNOSTI

Ukvarjam se z več izvenšolskimi dejavnostmi. Ob ponedeljkih pojem pri slovenskem društvu Vigred. Naš zborček vodi profesorica Rosanda Kralj. Ob petkih pa igram harmoniko v Šempolaju. Uči me profesor Zoran Lupinc. Je svetovni prvak v diatonični harmoniki. Harmonik vadiš eno uro.

Ob torkih in četrtkih hodim na trening na Prosek. Tam igram nogomet do sedmih zvečer. Ko pridemo na trening, se žogamo. Potem streljamo v vrata in preigravamo nasprotnika. Po segrevanju, tekmuješ med seboj. Ob sobotah igramo tekme za prvenstvo. Mi smo prvi na lestvici. Naša postava je sledenja: Peter Bergagna vratar, Žarko Bukavec desni branilec, Aljoša Ostrouška levi branilec, Alen Carli srednji branilec, jaz sem desni krilec, Gabrijel Pertot srednji napadalec in David Šušteršič levi krilec. Z menoj igrata tudi dva sošolca: Alen in David. Do sedaj smo samo eno tekmo izenačili, ostale smo vse dobili. Meni je nogomet zelo všeč.

Dejan Šemec
5. r. COŠ SLIVNO

NAJLJUBŠI ŠPORT

Že četrti leti igram nogomet. Po vseh teh letih igranja, truda in izkušenj je naša ekipa dosegla prvo mesto na lestvici. V ekipi se počutim dobro. Sem srednji branilec. Treningi so ob torkih in četrtkih. Ob sobotah tekmuješ. Na tekmo me pelje očka, ki zame tudi navija.

Zelo dobro se spominjam tekme proti ekipi Portitudo. Bili smo vsi nestrpnii. Po pozivu smo se šli ogrevati. Odločeni smo bili, da zmagamo. Sodnik je dal znak za začetek igre. Začeli smo igrati. Nasprotniki so bili močni. Že v prvih minutah prvega polčasa so dosegli zadetek. Mi smo odločno reagirali in izenačili. Potem pa je Dejan spremeno dosegel zadetek. V drugem polčasu so se naši gostje zelo trudili, da bi nas prekosili. Dosegli so drugi zadetek. Tekma se je bližala koncu. Po zelo lepi akciji Davida, ki je preigral tri nasprotnike, je podal žogo Dejanu in ta je brez težav streljal v vrata. Gostje so nas napadali z vsemi silami. Dve minuti pred koncem pa sem jaz s sredine igrišča ukani v vratarja. Tekma se je zaključila v našo korist s 4:2. S to zmago smo dosegli prvo mesto na lestvici. Zavedam se, da nas čakajo še povratne tekme. Mi se bomo borili z vso našo silo. Upajmo, da bomo tudi v Miljah dosegli zmago.

Alen Carli
5. r. COŠ SLIVNO

Foto: Marko Kariš
4. r. OŠ PESEK

POMLAD

Prišla je pomlad. Toplo sonce greje travnike, polja, vrtove. Dnevi se daljšajo, noči pa krajšajo. Narava se prebuja. Trava je ozelenela, drevesa brstijo in cvetijo. Pisane cvetice krasijo travnike, vrtove, balkone. Vsak dan jih obiščejo pridne čebele.

Živali se prebujojo iz dolgega spanja. Kače in žabe se izkopljejo iz blata. Medvedi so že pokukali iz brlogov. Tudi žuželke že lažijo po svetu. Ptice selivke so se že vrnile. Spletajo si gnezda, da bodo valile jajčeca.

Delo na vrtu in na polju se je začelo. Kmetje orjejo, sejejo, kopljajo, sadijo, strižejo, kosijo. Zimske obleke morajo hitro v kot ali v omaro.

Juhuhu, kako lepa je pomlad!

Olga Sosič
3. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

PRIŠLA JE POMLAD

Sonce toplo greje in prebuja zaspano naravo. Dnevi se daljšajo, noči pa krajšajo. Trava zeleni in raste. Sadna drevesa že cvetijo. Pisane cvetice krasijo balkone, travnike in gozdove. Živali se prebujojo iz dolgega zimskega spanja. Ptice selivke so že priletele iz Afrike. Kmetje že kopljajo,

čistijo, orjejo, sejejo, sadijo, vežajo in režejo.

Pomlad je lepa in prijetna.

Igor Šibelja
2. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

ZVONČEK

Zvonček balonček na hribu stoji, in skoči in poči, da prav zazvoni. Opoldne zvonovi binglajo gor dol, zvonijo, zvonijo, da gremo domov.

Igor Žerjul
5. r. OŠ MAČKOLJE

MOJA VAS

Moja vas so Mačkolje. Mačkolje ležijo na grebenu Osapske doline. Iz kamna grajene hiše stoje tesno ena ob drugi, v večini ob cesti, ki je bila v preteklosti važna prometna žila za trgovce in prekupčevalce osrednje Istre s Trstom. Take so Mačkolje, ki štejejo približno 400 prebivalcev.

Najstarejši priimki v Mačkoljah so: Tul, Slavec in Smotlak. Nekoč je bila v Mačkoljah meja. Tri dele vasi je spadalo pod Beneško republiko in del pod Avstro-ogrsko cesarstvo. Na vrhu vasi še dandanes stoji kamen - mejnik, ki spominja na nekdanjo mejo. V vasi je tudi cerkev, ki je bila zgrajena leta 1651, zvonik pa so zgradili pozneje. Leta 1974 so v Mačkoljah odkrili spomenik padlim partizanom, ker je vas žrtvovala mnogo življenj za svobodo. V vasi imamo tudi staro šolo. Leta 1951 so zgradili današnjo novo šolo. Starejši ljudje mi pripovedujejo, kako so si želeli šolo v vasi, ker so tedaj morali hoditi v šolo v Dolino peš. Zdaj, ko imamo v vasi šolo, opažam, da je vedno manj otrok. Skrbi me njena bodočnost.

V starih časih so se prebivalci večinoma preživiljali s kmetijstvom in živinorejo. Nekoč v vasi ni bilo vode in niti električne. Vsak dan so ženske nosile mleko, sadje in domače pridelke v Trst. Sedaj se je življene v vasi močno spremenilo: imamo avtobusne zveze, elektriko, vodo, gostilno in trgovino, ki so jo zaprli. V vasi imamo tudi srenjsko hišo, ker je v vasi kulturno življene zelo bogato. K Mačkoljam spadajo še Križpot in Mont.

Daniela Tul
5. r. OŠ MAČKOLJE

MOJ DOMAČI KRAJ

Moja vas se imenuje Križpot. Leži v dolini pod Prebenegom in Mačkoljami. Blizu vasi teče reka Osp. Prebivalcev je približno 80. Pred vojno je bilo malo hiš, in sicer naša hiša, gostilna in še nekaj starih hiš. Po vojni so se naselili drugi ljudje, tudi iz Trsta, in so pozidali nove hiše. Blizu moje hiše teče meja med Italijo in Jugoslavijo. Tu je tudi vojašnica orožnikov.

Naši sosedje imajo ob hiši bazen za kopanje in jaz hodim vsako poletje k njim, da se kopam. Pred nami je gozd, ki se izgublja v Jugoslavijo. Imamo tudi cesto, ki pelje v Trst, v Mačkolje in v Osp onstran meje. Poljska pot pa pelje v gozd. Zato se ta vas imenuje Križpot, italijansko Crociata di Prebenicco.

Elisa Martini
5. r. OŠ MAČKOLJE

MOJA VAS

Stanujem v Mačkoljah. Pri pilu je gostilna Tul, zraven pa sta še spomenik in vodovod. Na griču Zlata krona imamo pokopališče, bolj naprej je zajcereja. Pri pilu prirejamo dve šagri: prvo, »Praznik češenj«, in šagro, ki jo prireja SKD »Primorsko«. Pri lipi je Mati božja, zraven nje pa star vodnjak. Ob njem je luknja, kjer so se skrivali partizani, ko so v vas prihajali Nemci.

Blizu Križpota ima svoj vinograd Parovel in tam prodajajo vino in žganje. Večkrat vidim Zorana Parovela, ki prinaša vino v gostilno. V vasi smo imeli trgovino, ki je sedaj zaprta. Lastnica je stara in nima več moći, da bi vodila trgovino.

Na Križpotu teče meja med Slovenijo in Italijo. Tam je tudi reka Osp, italijansko Rio Ospo. Blizu Mačkolj so vasi Prebeneg, Oreh, Osp in Dolina.

Daniel Sik
5. r. OŠ MAČKOLJE

MODRAS

Modras spada med plazilce, ki so kuščarji in kače. Plazilci so mrzlokrvne živali, ki ne morejo uravnavati svoje telesne temperature, zato so odvisne od okolja, v katerem živijo. Živijo v toplih krajih, pozimi pa se zavijejo v klopčič in prespijo zimske mesece.

Modras je večji od gada in tudi bolj nevaren. Loči se ga po rožičku na glavi. Gad živi višje v gorah kot modras. Živi in hrani se z malimi sesalci. Ugriz modrasa ljudje radi precenjujejo. Normalen in zdrav člo-

vek preživi tako zastrupitev tudi brez zdravniške pomoči. Slabše je pri otrocih in bolnikih.

Primož Sturman
4. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

ZAJČEK IN LOVEC

Nekoč je živel zajček, ki je kradel korenčke. Ko ga je lovec ujel, ga je vprašal:

»Zakaj kradeš korenčke?« Zajček mu je odgovoril: »Ker sem lačen!« »Nimaš korenčkov v gozdu?« ga je vprašal lovec. »Ne, tam jih ni,« mu je odgovoril zajček. »Postaniva priatelj,« je prosil zajček lovca. Lovec in zajček sta postala res velika prijatelja in skupaj sta živila v gozdu.

Zajček je bil bel, imel je kratke brke, majhen repek in dolga ušesa. Lovec pa je bil mlad in dobroščen. Tako sta oba živila srečno in lepo.

Ivan Zobec
3.r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

PREBENEG

Moj domači kraj je vasica Prebeneg. Leži na majhnem griču. V vasi živi približno 145 prebivalcev v 42 hišah. Prebeneg je tiha in skromna vasica daleč od hrupnih prometnih vpadnic in odmaknjena na jugozahodno pobočje Socerbške planote, po kateri teče meja med Italijo in Jugoslavijo.

Prebeneg leži 235 metrov nad morjem in z njegovih obronkov se odpira prekrasen razgled na Osapsko dolino, tja do Šavrinških brd, in na Tržaški zaliv do miramskega in devinskega gradu.

Nekoč so se Prebenežani preživljali z živinorejo in poljedelstvom. Danes pa so zaposleni kot delavci v tovarnah, trgovskih in gradbenih podjetjih in v tovarni Grandi motori v Boljuncu. Ko se je v drugi polovici prejšnjega stoletja po vsej slovenski zemlji

začelo razmahovati kulturno življenje, je bil Prebeneg izrazito kmečka vas s slabimi in neustreznimi cestnimi povezavami z večjimi središči, z revnimi gospodarskimi in stanovanjskimi poslopiji, z vodnimi viri daleč od vaškega središča in z bornim zasluzkom, ki so ga morali domačini s trdim delom izključevati in nedrij zemlje.

Vaška mladina je imela navado, da na velikonočni ponedeljak pripravi v Prebenegu veselico. 30. oktobra 1946 je 40 vaščanov ustanovilo prosvetno društvo. Leta 1948 je zaradi nesoglasij prenehalo z delom. Šele leta 1979 so Prebenežani spet ustanovili kulturno društvo. Najprej so preuredili srenjsko hišo. V društveni dvorani so se do danes odvijale najrazličnejše prireditve kulturnega in družabnega značaja. Društvo so poimenovali po zasluznem domačinu Jožetu Rapotcu, ki je umrl v koncentracijskem taborišču v Dachauu.

Igor Žerjur
5. r. OŠ MAČKOLJE

MAMI

Vesela si, kadar ti pomagam, kadar pospravim sobo in kadar se učim. Hvala ti, ker si mi dala življenje in ljubezen.

Žalostna si, kadar ti nagajam, kadar se drsam po parketu, kadar si umažem hlače in kadar dobim slabo oceno. Takrat sem tudi jaz žalosten. Takrat ti obraz pobledi.

Miloš Pahor
3. r. OŠ »L. Bratkovič-Bratuš«
RENČE

BELE POČITNICE BREZ SNEGA

V večini zimskih središč med zimskimi počitnicami ni bilo pravega snega, temveč samo umetni. Mi pa smo se vseeno odločili, da bomo s prijatelji šli na smučanje.

Ko smo prišli v Forni di Sopra, smo se najprej odpravili v zasebno stanovanje. Tam je bilo zelo lepo, ker pa je bilo s pospravljanjem veliko dela, smo se šli smučat šele naslednji dan. Smučišč je bilo veliko, a kaj ko ni bilo pravega snega, žičnice pa so vseeno delovale.

Z bratom sva se peljala z vlečnico in ko sva se spustila s hriba, sem na začetku tudi nakajkrat padla. Ker je bil sneg poledenel, smo morali paziti in dobro obvladati smučanje. Na smučišču so bili tudi nespretni smučarji in pripetil se je smešen dogodek. Neka ženska, ki ni znala dobro smučati, je padla in zdrsela nato po strmini

navzdol. Drugi smučarji so se smeiali. Nesrečna smučarka je zato pobrala smuči in se peš vrnila v naselje. Še vedno smo se smeiali nerodni smučarki in se počasi odpravili proti stanovanju.

Počitnice so hitro minevale. Smučali smo, plavali v bazenu in telovadili v telovadnici. Želim si, da bi tudi prihodnje leto odšli na zimske počitnice v kakšno letovišče, lahko v Forni di Sopra ali kam drugam.

Vesna Pahor
5. b r. OŠ »L. Bratkovič-Bratuš«
RENČE

PAPAGAJ IN GOLOB

Srečala sta se papagaj in golob. Papagaj je sedel na veji. Priletel je golob, sedel na vejo in začel pogovor s papagajem. »Kako se imenuješ?« je vprašal golob. »Imenujem se Willy, kako pa ti?« »Imenujem se Boby.« »Res lepo ime.« »Tudi tvoje.« Nadaljevala sta pogovor. Papagaj je predlagal golobu, da bi kaj koristnega naredila.

Golob je odgovoril: »Narediva lahko eno samo stvar, paziti morava na orla, da naju ne napade in oklujuva.« »Saj res!« je odgovoril papagaj. Tedaj je golob opozoril papagaja: »Papagaj Willy, pazi, za teboj je orel!« Oba sta se močno prestrašila in odletela. Skrilila sta se v grmovje.

Tam sta bila skrita, dokler se ni orel odaljil. Ko je bila nevarnost mimo, je golob rekel: »Poslušaj, papagaj, ker sva se rešila, bova ostala velika prijatelja.« In živila sta skupaj vesela.

Mariolina Bandi
3. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

SREČANJE S PILOTI

Decembra lani so nas na šoli obiskali vojaki piloti iz Cerkelj. Mlade novinarke

sмо jih intervjuvale in imele pogovor s pilotom, kapetanom Stankom Kolarjem. Povedal nam je, da letijo z mnogimi letali, največ s takimi, ki jih izdeluje jugoslovenska letalska industrija. Pilot Kolar je najprej pilotiral reakcijsko letalo vrste »jas-treb«, zdaj pa pilotira »orla«. Bodočemu pilotu je lahko inštruktor starejši pilot, ki se za ta poklic odloči po končani akademiji, v Zadru pa mora opraviti še šestmesečni tečaj. Učenje traja 8 let.

Delovni dan pilota je zelo natrpan. Zjutraj imajo shod, na katerem dobijo naloge za tisti dan. Vsak posameznik mora temeljito proučiti svojo nalogo in posvetujejo se tudi med seboj. Po opravljenih poletih se spet sestanejo in analizirajo izvršeno nalogo, storjene napake med letom, ki jih potem skušajo popraviti.

Pilot ni nikoli prost, ker mora svoj prosti čas posvečati učenju in izpopolnjevanju. O družini ni govora. Ta se mora podrejati nalogam pilota in je postranskega pomena. Vsak dan piloti izdelajo svoj plan poletov. Letijo v svojih koridorjih med republikama Slovenijo in Hrvatsko.

Nina Žičkar
6. r. OŠ »S. Kladnik«
SEVNICA

MLADINSKA KNJIGA, LISCA IN MI

Novo šolsko leto. Zaskrbljeni starši odhajajo iz knjigarne. Knjige in zvezki so jim opustošili denarnice. Med šolskimi knjigami za prvi razred je tudi PRVO BERILO, ki ga je izdala Mladinska knjiga. Toda ko so otroci v šoli odprli berila, so iz njega že po nekajkratnem listanju sfrčali listi. Knjige so bile tako slabo vezane, da je ležala polovica listov na tleh, polovica pa v knjigi. Poražala so se nam nova in nova vprašanja, ki niso bila nič kaj prijetna.

Pomagala nam je le tovarna Lisca Sevnica. V presenetljivo kratkem času so nam ponovno vezali berila. Kakovost je očitna. Plačilo? Samo beseda: HVALA! Mi pa se sprašujemo, kaj so starši plačali Mladinski knjigi?

Tovarni Lisci se iskreno zahvaljujemo za pomoč, saj ste nas in starše razbremenili in nam pomagali v hudi stiski. Zavedamo se, da bi bilo takšno dejanje ničovo, če ne bi bili pravi ljudje na pravem mestu.

Urška Klakočar
6. r. OŠ »S. Kladnik«
SEVNICA

Rojenice menda niso bile najbolj naklonjene rojstvu tega letnika revije Galeb. Še in še se vrstijo zamude, katerim botrujejo razni vzroki in iz katerih, vsaj za sedaj, ni nobenega izhoda. Naročnike in bralce prosim za razumevanje z oblubo, da se to v bodoče ne bo več dogajalo in da bo v prihodnjem letu in tudi vnaprej Galeb redno izhajal in pravočasno prihajal na šole in domove zvestih naročnikov in bralcev. Tokrat se je zatknilo pri zbiranju materiala za to številko, prihodnja številka pa bo izšla v naslednjih petnajstih dneh, da jo bodo učenci dobili še pred koncem šolskega leta.

Zavedam se, da ste vsi nestrplji in da željno čakate na darila in nagrade, ki sem vam jih obljudil. V prihodnjih dneh bom poskrbel, da bodo vsi reševalci raznih križank in ugank dobili svojo zaslужeno nagrado, v prihodnji številki pa bodo objavljena imena srečnih dobitnikov letošnjih nagrad za izdelavo tangramovskih likov. Kot sem napovedal, je na voljo deset nagrad, med temi je prva nagrada lepo kolo, s katerim se bo

srečni dobitnik lahko zabaval in se vozil v poletnih mesecih.

Dobil sem tudi veliko število osnutkov za Galebove ovojnice za prihodnji letnik. Komisija je že na delu in izbira najboljše in najbolj slikovite izdelke. V prihodnji številki bodo prav tako znani zmagovalci, ki bodo dobili lepe knjižne nagrade.

In še napoved. V kratkem bo Založništvo tržaškega tiska izdalo barvni ponatis Bambičevega stripa »Kralj Honolulu« v počasti te umetnikove 85-letnice. V dogovoru z uredništvom Galeba bo Založništvo tržaškega tiska v začetku prihodnjega šolskega leta darovalo po en izvod te lepe knjižice vsem zvestim naročnikom revije.

Veselite se torej, poleg že tradicionalnega Galebovega šolskega dnevnika boste v dar dobili še lepo knjižico z originalnimi ilustracijami Milka Bambiča. Knjižica je neprecenljive vrednosti, saj je »Kralj Honolulu« eden od prvih barvnih stripov v Evropi.

UREDNIK

SKALNAT MATKOV ŠKAF

Logarska dolina. Tabor in planinske ture. Jutro. Prebudilo nas je sonce. Hitro smo se oblekli in se zbrali v zboru. Malo smo potelovadili, se umili, zajtrkovali, potem pa hitro na priprave za turo, ki je bila že določena: Matkov škaf. To ime nam je odzvalo v ušehih.

Nekaj korakov po asfaltu in že smo pod nogami začutili kamenje. Nestrpnost se je vlekla kot žvečilna guma, Matkovega škafa pa še nikjer. In že so bile pred nami visoke skale. Bili smo razburjeni, saj radi plezamo. Pot pa je bila kar utrudljiva. Končno se je pred nami pobahal vrh.

Čez nekaj minut se je ulil močan dež. Pelerine in vetrovke so nam kar dobro pri-

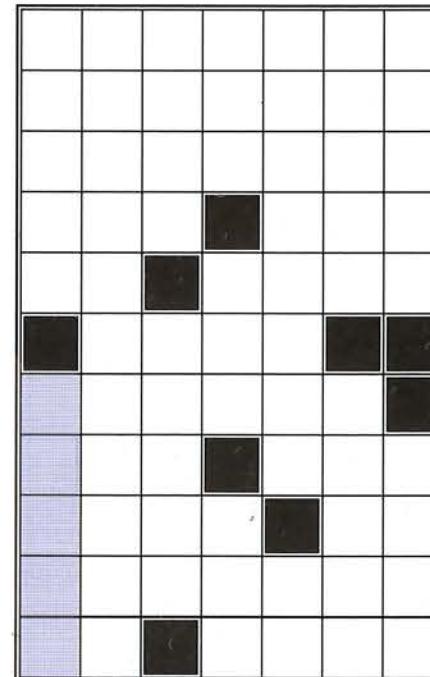
še. Pobrali smo šila in kopita in odšli v kočo, kjer smo vedrili. Nekaj nas je poiskalo zavetje v stari drvarnici. Bilo je nadvse prijetno opazovati dež, prelepo naravo, vse to izpod zavetja. Dežne kaplje pa so odzvanjale po skalah...

Na poti nazaj nas je veselo presenetil naš »glavni Joža«. Vedel je, da se nam ne bo zameril, če nam prihrani trud in nas popelje del poti s kombijem. Vsi veseli, čeprav utrujeni, smo v taboru pospravili dobro kosilo.

Tura je bila dolga osem ur, v glavnem po skalovju. Prav zato sem jo tudi poimenovala tako: Skalnat Matkov škaf.

Katja Krnc
6. r. OŠ »S. Kladnik
SEVNICA

UGANKE IN ZANKE

kombinacijska križanka

Če boš v lik pravilno razporedil vodoravno in navpično vse spodnje besede, boš v svih poljih dobil ime mesta v severni Italiji.

2 črki: IO, IR, NT, OŠ

3 črke: AJD, KOS, ONA, ONE, OST, PRT, TON

4 črke: ATON, CONA, DOTA, OSAR, TISK, TRTA

5 črk: ERATO, IRENE, KRIST, STANA, TATAR

6 črk: BERTOK

7 črk: APOSTAT, ENAKOST, ESEJIST, RETORTA

8 črk: ORTOSKOP

11 črk: NEPOŠTENOST

osmosmerka

Po abecednem redu so priimki raznih primorskih umetnikov pomešani v vseh osmih smereh (vodoravno, navpično, diagonalno, naprej in nazaj). Ko boš uokviril vse, ti bo ostalo še šest črk, ki tvorijo priimek še enega primorskega umetnika, ki mu je ime Ivan.

BARTOL
BEVK
ČERMELJ
ČERNIGOJ
ČUK
JELINČIČ
KAVČIČ

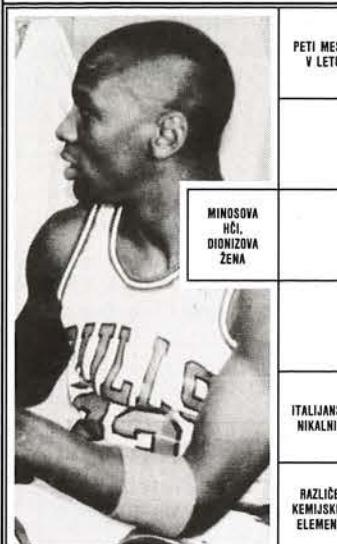
MIRK
MOČNIK
PAHOR
ŠORLI
ŠTREKELJ
TONKLI

J	L	E	K	E	R	T	Š
E	O	T	P	K	R	O	J
L	T	G	I	A	R	N	L
I	R	K	I	L	H	I	E
N	A	K	I	N	Č	O	M
Č	B	E	V	K	R	O	R
I	L	K	N	O	T	E	E
Č	U	K	A	V	Č	I	Č

Slikovna križanka

MINOSOVÁ
HČI,
DIONIZOVÁ
ŽENA

<div style="border: 1px solid black; padding: 2px; display: inline-block;"> MINOSOVA HČI. DIONIZOVA ŽENA </div>	PETI MESEC V LETU	RAHLO. PRIKRITO NORČEVANJE	USKOČENJE ORGANA, ZLASTI JETER	BOG PODZEMLJA, ZEVSOV BRAT	PRILAGAJANJE PRILAGODEV	ITALIJANSKI SKLADATELJ MORRICONE	ZNAK ZA KEM. PRVINO LANTAN
							AVTOMOBILSKA OZNAKA KOPRA
		ITALIJANSKA NIKALNICA			BARVA PRI KARTAH		
					ZAPREKA		
		RAZLIČEK KEMIJSKEGA ELEMENTA					
KDOR IZDELUJE MODELE	IZOBČITEV IZ CERKEV	OTOK V INDONEZIJI				SKORAJ ISTOST	TIPIČNA RASTLINA Z BODEČIMI LISTI
NAJLUJŠA OSEBA		AMERIŠKI VOJAKI			TELČEK		
OSEBNI ZAIMEK					PRVI MIT. LETALEC		
POKLON, DARILO				RUŠKO ŽENSKO IME			
NARAVOSLOVJE				ŠPORTNI ČOLN			
MOŠKO IME				NEM. FILOZOF (IMMANUEL)			
ZAKLJUČEK MOLITVE					DEJANJE		
VEČANJE					GLAS TRDOSTE		
						BONUS BREZ SOGLASNIKOV	
						SRED. VRtenja	
				AMERIŠKA PEVKa (DIANA)			
				KRAJ V PIEMONTU (PENEČE VINO)			

VZGOJITELJSKA ŠOLA
Aleksandra, Katja, Matejka, Melita, Nataša

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram,
Ulica G. Amendola 12 34134 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

KOMBINACIJSKA KRIŽANKA. Marij Čuk - umiranja - lesar - ERG - arak - Eder - TIR - Drena - IČ - tia - in - arestant - narkoza. *Rešitev* = Marij Čuk.

OSMOSMERKA. *Rešitev* = Colidge, Reagan.

SLIKOVNA KRIŽANKA. Kri - rak - oko - jesen - katran - VA - Ariadna - satir - pat - Ero - arena - Ta - notar - atol - kila - karotin - ogorek - zt - Milano - AO. *Na sliki* = Jadran.

REŠITVE SO POSLALI: Milena Cossutta, 4. r. OŠ »A. Sirk« — KRIŽ. Ivana Sossa, Karen Kante, Jadranka Križman, 4. in 5. r. OŠ PROSEK. Staška Cvelbar, 1. r. OŠ »F. Bevk« — OPĆINE. Giulia Sadlowski, Zorka Miličević, Daniel Leone, Saša Jančar, Fjona Mezgec, Mitja Štefančič, Jana Miličević, Karin mezgec, Caterina Macho, 4. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB. Vinko Bandelj, 1. a r. SŠ »S. Kosovel« — OPĆINE. Patrick Vitrani, Alessandro Gigante, Bojan Živec, Sara Žerjal, David Fonda, Eva Žerjal, 5. r. OŠ BORŠT. David Ciacchi, Barbara Cossutta, Katja Raseni, Sara Babuder, Damijan Gregori, 5. r. OŠ »P. Trubar« — BAZOVICA. Martina Tonet, Elia Hrovatin, Sara Bevilacqua, Nikola Sperko, Marina Cunja, Arin Marchesi, Daša Stanič, Matija Vidmar, Marko Mahnič, Julij Vianello Premru, Mila Štefanović, Devan Cecchi, Jerneja Rebenak, Eugenio Chiarle, Sara Lo Casto, Luka Kafol, Ivan Mikulius, Anja Starec, Tilen Tavčar, Martina Viviani, Andrea Hrovatin, Borko Štefanović, Janja Del Linz, Ksenija Breclj, Luana Bretzel, Francesco Viviani, Milena Udovič, Marko Pertot, 1., 2., 3., 4. in 5. r. OŠ »F. Finžgar« — BARKOVLJE.

NAGRADO DOBIJO: Anja Starec, 3. r. OŠ »F. S. Finžgar« — BARKOVLJE. David Fonda, 5. r. OŠ BORŠT. Karen Kante, 4. r. OŠ PROSEK. Milena Udovič, 5. r. OŠ »F. S. Finžgar« — BARKOVLJE. Jana Miličević, 4. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB.

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredniški odbor: Marij Čuk, Liana Drašček, Nataša Kalc, Kristina Kovačič, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Eleonora Župančič — Uredništvo: Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534 — Uprava, fotostavek in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 7796600, 7796610 — Tisk: Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 2.500 lir, dvojna: 3.000 lir, naročnina: 15.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)